

vilde blive repræsenterede i det kirkelige Udvalg. Det vilde, mener jeg, have været en stor Mangel ved et saadant Udvalg. Derfor er jeg glad ved, at man har faaet det ændret saaledes, at de vælges ved Forholdstal for hele Landet. Man vil derved sikkert kunne gøre Regning paa, at alle tre kirkelige Retninger blive repræsenterede i Udvalget.

Ved Forslaget om Valgmenigheder er der ikke foregaaet mange Ændringer fra Folketingets Affattelse. Jeg skal navnlig omtale en af de Ændringer, Landstinget har sat ind. Det er Bestemmelsen om, at man ikke skal have Lov til at oprette en ny Valgmenighed før et Aar efter, at en ny Præst er ansat. Den Tanke var ogsaa fremme her i Folketinget i Fjor. Men Folketinget mente ikke, at det var nødvendigt at foretage en saadan Ordning. Jeg kan heller ikke nu indse Nødvendigheden af det. Jeg kan vel forstaa, hvad Tanken er. Man har ment, at i et Sogn, hvor der ikke før har været en saadan kirkelig Trang, at der er oprettet Valgmenighed, skulde man ikke straks, naar der er kommen en ny Præst, have Lov til at oprette Valgmenighed, thi man kunde tænke sig, at det var noget, man var skreden til i Ilterhed, at man havde forhaslet sig — det kunde dog være, hvis man lærte den ny Præst rigtig at kende, at man vilde blive helt glad ved ham og lade være at oprette Valgmenighed. Det er noget saadant, tænker jeg, der har forsvævet dem, der have indsat Ændringen. I det hele mener jeg ikke, det har en saadan afgørende Betydning for vor Stilling til Lovforslaget, saa at vi af den Grund skulde sætte os mod det.

Men der er et andet Punkt, som ogsaa var paa Tale her i Fjor, om end det ganske vist ikke blev ændret her. Det er Lovforslagets Bestemmelse om, at en Valgmenighed ikke maa have nogen Filialmenighed i et andet Stift. Jeg forstaaer vel Tanken i det. Man har ment, det var uheldigt, at en sammenhængende Menighed havde sit Sæde i to Stifter og altsaa kom til at staa under to Biskopper. Jeg finder imidlertid, at det er meget beklageligt, at man, hvor ellers Forholdene ere naturlige for det, ikke kan oprette Filialmenigheder til en Valgmenighed. Naar de to Distrikter ligge ved Siden af hinanden, men i forskellige Stifter, er det meget beklageligt, om man skulde være afskaaren fra at danne Filialmenigheder, og det har allerede vist sig, at der er Steder, hvor man føler sig meget brøstholden ved, at man

ikke kan faa Lov til at oprette Filialmenigheder til Valgmenigheder i et andet Stift. Jeg haaber, at det kirkelige Udvalg, der bliver nedsat, vil tage dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse og se at afhjælpe denne Mangel.

Det sidste Forslag om Brugen af Kirkerne har jeg ikke videre at sige om. Kun det vil jeg sige, at man i det andet Ting synes at være bleven stødt over, at der stod i Forslaget, at hvor en fremmed Præst prædikede, og Kirkesangeren paa Stedet ikke ledede Sangen, kunde vedkommende Præst tage et Medlem af Folkekirken til at lede Sangen. Alle vidste, hvad det betød, nemlig at det var ikke blot en Mand, man kunde tage til at lede Sangen, men ogsaa en Kvinde, om man saa ønskede det. Landstinget synes at have forarget sig over, at man kunde tænke sig en Kvinde som Leder af Sangen i Kirken. Jeg forstaaer ikke den Finfølelse, der har gjort sig gældende fra Landstingets Side. Jeg har hørt en Kvinde lede Kirkesangen, og jeg syntes, det var meget højtideligt og meget tilfredsstillende, er jeg vis paa, baade for Præst og Menighed, saa jeg forstaaer ikke, hvorfor man skulde sætte sig imod det. Imidlertid er det ikke en Ændring, der har videre Betydning. Det ser ud, som det nærmest er Udslag af, at man ikke paa noget Punkt vil give Kvinderne samme Ret som Mændene.

Om alle fire Forslag skal jeg til Slutning sige, at jeg haaber, de maa gaa hurtigt igennem Folketinget uden Udvalg, og jeg vil ogsaa sige: uden Ændringer. Endskønt de paa flere Punkter, som jeg har omtalt, ikke for mig ere tilfredsstillende, vil jeg dog betragte det som et stort Gode, om vi kunde faa Forslagene vedtagne nu. Jeg føler mig ogsaa ret overbevist om, at de ville hjælpe til at skabe kirkelige Interesser i vort Folk, skabe en saadan Interesse for kirkelige Forhold, at den Sag, som herved er rejst, ikke saa nemt skal falde hen igen, men arbejde sig videre frem.

Borghjerg: Den ærede Ordfører, som nu satte sig (Thomsen), begyndte med den Erklæring, at hvad Folketinget i Fjor sendte op til Landstinget af kirkelige Love, var et Minimum — det Udtryk brugte den ærede Ordfører — det var det yderste, som Demokratiet og som Folketingets Flertal kunde gaa med til i Retning af Indrømmelser over for det andet Ting og over for Gejstligheden. Det er mig da